

та безъ издачъ тѣ, и всички рекли, че войвода та имъ е загиналъ. Царь Симеонъ казалъ на войска та си да се спре, и налѣтъль отъеднажъ на византийци ти. Неприятель тѣ на часъ тѣ се повръшта назадъ, распелѣва се и ударя на бѣгъ, а българи ти се спустнали по тѣхъ да ги гонетъ. Львъ Фока юдва побѣгналъ въ Месемвриа, а други ти войводи загинали; войска та юдни се распръснали, а други били избити. Никога, оште отъ Крума, българи ти ненадвивали така. Таа побѣда ю записана въ византийски ти лѣтописи, като юдно отъ най-голѣми ти теглилки, които сполѣтъли византийска та държава.

Юдно старо сказанюе казова, какво царь Симеонъ поплавилъ съ войска та си всички та цѣлина, сир. всякий Старопланинскій полуостровъ, и направилъ всичко плѣнъ и пожаръ; юдни убивалъ, а други заробвалъ. Много византийци се затворили въ укрѣпени ти градове, а юдни избѣгали на островъ Евбеа и въ Пелопонесъ.

Царь Симеонъ ако и да се двоумилъ напръди за достиганюе то на цѣльта си, нъ сега Ахелойскій побѣдитель моглъ вече да види себе си на прѣстолъ тѣ на кесари ти, и да види *Българската държава* на мѣсто то на стара та византийска държава. И наистина, Симеонъ *билъ провъзгласенъ царь Българскій*: до тогава ни юдинъ българскій, ни юдинъ словѣнскій владалець не носилъ таа титла, която отговаря на римска та *imperator* и която се давала само на византийскій царь и на коронѣсана та въ Римъ глава на Западно то царство. И така, въ името царь, коюето зель да носи Симеонъ, заключавало се притезание на прѣемство на кесари ти. На титла та *българскій царь* се присъединявала и титла та, която принадлежала на источни ти царюе, та царь Симеонъ не се посвѣнилъ да земе голѣмото име *самодържець Римскій*. Ювно вече станало, че царь Симеонъ иска да приземе Цариградъ. Напраздно го скланалъ цариградскій патриархъ Николай Мистикъ да се остави отъ таа мисль, като му прѣдлагалъ сгодни прѣговори за миръ отъ византийско то правителство. Напраздно се мѣчилъ да му докарова на умъ християнско то чувство, като го заклевалъ въ татка му, светаго миротворца Бориса, да се остави отъ кръвопротитие то между два та юдновѣрни народа. Напраздно, юднажъ като не се стърпиль отъ високомѣрие то на българскій завоеватель, му докаровалъ на умъ, че прадѣди ти му били „бѣжанци робюе на аваре ти.“ Царь Симеонъ не штѣлъ да знае. Той гово-